

Προς Κορινθίους Α΄ 13.1-13

ἀνέχεται, ὅλα τὰ πιστεύει, ἐλπίζει γιὰ τὸ κάθε τι, ὑπομένει τὸ κάθε τι. Ἡ ἀγάπη ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ. Ἐὰν εἶναι προφητεῖαι, θὰ καταργηθοῦν· ἐὰν εἶναι γλώσσαι, θὰ παύσουν· ἐὰν εἶναι γνῶσις, θὰ καταργηθῇ. Διότι μερικὴν γνῶσιν ἔχομεν καὶ μερικὴν προφητείαν. Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ μερικὸν θὰ καταργηθῇ. Ὅταν ἦμουν νήπιον, ἐμιλοῦσα σὰν νήπιον, ἐσκεπτόμουν σὰν νήπιον, ἐσυλλογιζόμουν σὰν νήπιον. Ὅταν ἔγινα ἄνδρας, κατήργησα τοὺς νηπιακοὺς τρόπους. Τώρα βλέπομεν σὰν σὲ καθρέφτη ἀμυδρῶς, τότε ὅμως θὰ βλέπωμεν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Τώρα γνωρίζω μερικῶς, ἀλλὰ τότε θὰ ἔχω πλήρη γνῶσιν, ὅπως εἶναι καὶ ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ δι' ἐμέ. Ὡστε αὐτὰ τὰ τρία μένουν: πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη· μεγαλύτερη ὅμως ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ἐὰν μιλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπην, ἔγινα χαλκὸς πού δίνει ἤχους ἢ κύμβαλον πού βγάζει κρότους. Καὶ ἐὰν ἔχω χάρισμα προφητείας καὶ γνωρίζω ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ὅλην τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω ὅλην τὴν πίστιν, ὥστε νὰ μεταθέτω βουνά, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπην, δὲν εἶμαι τίποτε. Καὶ ἐὰν μοιράσω σὲ ἐλεημοσύνες ὅλην μου τὴν περιουσίαν, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ καῖ, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπην, καμμίαν ὠφέλειαν δὲν ἔχω. Ἡ ἀγάπη εἶναι μακρόθυμη, εἶναι γεμάτη ἀπὸ εὐμένειαν, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ζηλότυπη, ἡ ἀγάπη δὲν καυχᾶται, δὲν εἶναι ὑπερήφανη, δὲν κάνει ἀσχημίες, δὲν ζητεῖ τὸ συμφέρον της, δὲν ἐρεθίζεται, δὲν λογαριάζει τὸ κακόν, δὲν χαίρει διὰ τὸ κακόν, ἀλλὰ συγχαίρει εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅλα τὰ

Κωνσταντίνος Παρθένης, «Ευαγγελισμός», λάδι, Εθνικὴ Πινακοθήκη.

Ἡ μετάφραση τοῦ κειμένου εἶναι ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη, ἐκδόση Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Αθήνα 2005.